

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. F.**, zast. Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem, se sídlem Ledec nad Sázavou, Hůrka 218, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 3792, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 23. 2. 2005, č. j. 57 Ca 40/2004 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 6. 4. 2004, č. j. KUZL-3647/2004/DOP/Od, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru dopravy ze dne 21. 1. 2004, č. j. OD-361-1010/03, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 30 odst. 1 písm. ch) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) za porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), jehož se dopustil tím, že dne 18. 10. 2003 ve 00:25 hod. na ulici H. v obci H., okr. K. řídil po předchozím požití alkoholických nápojů osobní automobil Škoda 105, RZ (registrační značka) X, a zde byl kontrolován hlídkou Policie ČR - Dopravní inspektorát Kroměříž, která u něj provedla dechovou zkoušku na alkohol přístrojem DRÄGER, která byla pozitivní, když přístroj naměřil hodnotu 2,13 g/kg alkoholu, s čímž žalobce souhlasil a tuto skutečnost potvrdil svým podpisem. Za naplnění skutkové podstaty přestupku na úseku ochrany před

alkoholismem a jiným toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích byla žalobci podle § 32 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 12 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců a současně mu byla podle § 79 odst. 1 uvedeného zákona uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

K odvolání, ve kterém žalobce namítal, že neřídil žádné vozidlo pod vlivem alkoholu, nikdy nezavinil žádnou dopravní nehodu, ani přestupek, a že neví, kdo byl chycen ale on to nebyl, bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaným potvrzeno. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že na základě zhodnocení výpovědi svědků považuje přestupek žalobce za prokázaný a souhlasí s posouzením skutku tak, jak jej provedl prvoinstanční orgán. Námitku žalobce uvedenou v odvolání, spočívající v tom, že žádné vozidlo pod vlivem alkoholu neřídil, posoudil žalovaný jako účelovou, s cílem vyhnout se postihu za protiprávní jednání. Svědecké výpovědi zakročujících policistů, podle kterých byla totožnost žalobce zjištěna z jím předložených osobních dokladů, přičemž z fotografií na občanském i na řidičském průkazu bylo zřejmé, že tyto doklady patří žalobci, se žalovanému jeví jako vysoce hodnověrné. Příslušníci Policie ČR jsou úřední osoby, zmocněné ust. § 124 odst. 7 a 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a pro žalovaného jsou tedy osobami dostatečně věrohodnými, neboť jednají v rámci výkonu povolání a jejich výpovědi tvoří společně s ostatními podklady, jako je oznámení o přestupku a záznam o dechové zkoušce, které žalobce na místě kontroly podepsal, logický celek. Žalovaný považuje za nepravděpodobné, že by zakročující policisté záměrně uváděli nepravdivé údaje, obvinili z přestupku osobu, kterou vůbec neviděli a nekontrolovali a vystavili se tak vědomě nebezpečí trestního stíhání pro křivé obvinění anebo zneužití pravomoci veřejného činitele. S ohledem na výše uvedené žalovaný uvěřil verzi policistů o průběhu předmětné události a neuvěřil tvrzení žalobce. Žalovaný konstatoval, že při ukládání sankce a její výměry přihlédl k vysoké společenské nebezpečnosti přestupku, k tomu, že obviněný po požití alkoholického nápoje vykonával činnost, při které mohl ohrozit život nebo zdraví lidí, nebo způsobit škodu na majetku, k množství zjištěného alkoholu v krvi žalobce a dále k tomu, že přestupek byl spáchán v místě se silnějším provozem. Jako polehčující okolnost žalovaný vyhodnotil to, že žalobce neměl ve své evidenční kartě řidiče žádný záznam o přestupku proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, za který by mu byla uložena pokuta vyšší než 2000 Kč. Žalovaný uzavřel, že sankce uložená prvostupňovým správním orgánem je podle jeho názoru správná a úměrná závažnosti spáchaného přestupku.

Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně, v níž namítal, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci a z jeho neznalosti potom vyvodil neodpovídající právní závěry. Žalovaný podle názoru žalobce nerespektoval ustanovení § 32 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve věci provedl pouze účelové důkazy, na jejichž základě pak nebylo možno zjistit přesný a úplný skutečný stav věci. Žalobce nebyl konfrontován s policisty vyslechnutými v rámci dokazování. Poukázal na skutečnost, že nebyl kontrolovanou osobou, neboť se dne 17. 10. 2003 zúčastnil posezení s přáteli v obci T. (nedaleko od H.) a domů jel posledním nočním vlakem. Zanechal automobil v T. a protože jeho poměrně již starší vůz, vykazuje drobné technické závady - např. klíče nejdou vytáhnout ze zapalování, tak klíče zanechal v zapalování, přičemž v automobilu bohužel zanechal i své osobní doklady spolu s doklady k vozu. Tyto věci ostatně příslušníci Policie ČR dne 18. 10. 2003 žalobci přinesli. Celou situaci si vyložil tak, že se jednalo patrně o nepovedený žert některého ze žalobcových známých. Pokud by žalovaný

chtěl provést doplnění dokazování na objektivním základě, musel by zadat provedení znaleckého posudku z oboru grafologie, který by jednoznačně osvědčil tu skutečnost, že podpis v protokolu o přestupku není žalobcův podpis. Žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žaloby, neboť výkon rozhodnutí by pro něj, vzhledem k tomu, že se živí jako řidič z povolání, znamenal nenahraditelnou újmu. Navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2004, sp. zn. KUZL-3647/2004/DOP/Od, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že s žalobou nesouhlasí, neboť napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci - v souladu se správním řádem (§ 3 odst. 4 a 32 odst. 1). K dokazování bylo podle žalovaného použito všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci. Žalovaný zrekapituloval dosavadní vývoj řízení, průběh a obsah dokazování a poukázal na skutečnost, že žalobce, jak v řízení před prvostupňovým správním orgánem, tak v řízení před žalovaným, se správními orgány nespolečně pracoval a nepřebíral jemu zasílané písemnosti. Tvrzení žalobce, že mu nebyla poskytnuta příležitost být s policisty konfrontován žalovaný odmítá, neboť prvostupňový správní orgán si před vydáním rozhodnutí řádně žalobce předvolal k ústnímu jednání, při kterém by měl možnost se účinně hájit a uplatnit své návrhy. Žalobce ale odmítl od policistů, kteří mu předvolání chtěli doručit, písemnost převzít. Rovněž žalovaný žalobce upozornil na to, že má právo se před vydáním rozhodnutí osobně dostavit k žalovanému a navrhnout zde provedení dalších důkazů, na což žalobce nijak nereagoval a žádné návrhy neuplatnil. Žalovaný je tedy toho názoru, že žalobce nebyl prvostupňovým správním orgánem ani žalovaným nijak poškozen na svých procesních právech, neboť o provádění výslechů měl možnost se dozvědět, měl možnost seznámit s obsahem výpovědí svědků i u žalovaného a mohl navrhnout konfrontaci. Vzhledem ke svému postoji (nepřebírání a odmítání převzetí písemností) během celého přestupkového řízení se však o svá práva sám připravil. Tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil a že tedy nebyl tím, koho policisté kontrolovali, považuje žalovaný za účelové a spekulativní. Nepravdivost tohoto tvrzení žalovaný dovozuje jednak ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kdy žalovaný tyto svědecké výpovědi považuje za dostatečné pro prokázání tvrzení, že žalobce vozidlo řídil a dále také z podpisů žalobce na oznámení přestupku, na výsledku dechové zkoušky a na všech doručenkách založených ve spise. Podle žalovaného je na první pohled a pouhým okem patrné, že tyto podpisy vykazují shodné markanty (typická smyčka v levé spodní části podpisu a písmeno „m” s tečkou na konci podpisu), a je tedy zřejmé, že všechny tyto podpisy byly učiněny jednou osobou a není tudíž nezbytné provádět grafologickou expertízu. I když je podpis žalobce na první straně oznámení přestupku poněkud křivý, je to dáno nejspíše vysokým stupněm jeho opilosti v danou dobu.

Usnesením ze dne 6. 8. 2004, č. j. 57 Ca 40/2004 – 18, Krajský soud v Brně zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 23. 2. 2005, č. j. 57 Ca 40/2004 - 25, žalobu zamítl a rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Po provedeném dokazování vzal za prokázané, že žaloba důvodná není, neboť žalobce se přestupku, který je mu kladen za vinu, dopustil. Žalobci se podle názoru krajského soudu nepodařilo vyvrátit skutečnosti obsažené ve správním spise. Krajský soud se ztotožnil se stanoviskem žalovaného, že tvrzení žalobce spočívající v tom, že vozidlo neřídil, je tvrzením ryze účelovým. Poukázal na to, že pokud by žalobce údajně spáchaný přestupek pokládal za nepovedený žert některého ze svých známých, měl by určitě snahu od počátku celou situaci vysvětlit, se správními orgány spolupracovat, zvláště za situace, kdy pracuje

jako řidič a řízení vozidla je pro jeho rodinu zdrojem obživy. Musel si být vědom, že za tak závažný přestupek ho čeká trest. Žalobce však naopak od počátku řízení se správními orgány vůbec nespolupracoval. Prvostupňový správní orgán poté, co se mu nepodařilo doručit předvolání k ústnímu projednání přestupku, se pokusil žalobci doručit toto předvolání prostřednictvím Policie ČR, žalobce si však ani toto předvolání nevyzvedl, což vyplývá ze sdělení Policie ČR ze dne 13. 1. 2004, podle kterého žalobce jako důvod nepřevzetí uvedeného předvolání uvedl, že od Policie ČR nic nechce. K námitce žalobce, že nemohl být konfrontován s výpovědí svědků - policistů krajský soud uvedl, že v tomto směru nelze žalovanému nic vytknout, neboť žalobce, byl opětovně předvoláván tak, aby se výpovědi svědků mohl zúčastnit, mohl tedy být se svědky konfrontován a klást jim dotazy, žalobce si však opětovně předvolání k jednání nevyzvedl, a proto bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Nicméně i poté, kdy se žalobce nezúčastnil výslechu svědků, mohl se před vydáním rozhodnutí žalovaného seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť žalovaný žalobci dne 24. 3. 2004 sdělil, aby se do 7 dnů od doručení sdělení vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, případně navrhl další doplnění dokazování. Bylo mu sděleno, že ve stejné lhůtě může také nahlédnout do spisového materiálu. Podle krajského soudu se tedy sám žalobce zbavil možnosti se před správními orgány k přestupku, který je mu kladen za vinu, vyjádřit. Krajský soud označil za zcela nadbytečné vypracování znaleckého posudku znalce z oboru grafologie a uvedl, že v tomto směru se naprosto ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, vyjádřeným v jeho písemném stanovisku k žalobě. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a ztotožnil se se žalovaným rovněž ve výši a rozsahu uložené sankce. Uzavřel, že skutečný stav věci byl správními orgány náležitě zjištěn, věc byla správně právně posouzena a že správní orgány obou stupňů dodržely veškerá zákonná ustanovení, jak správního řádu, tak zákona o přestupcích.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), jelikož řízení před krajským soudem je stíženo vadou spočívající v tom, že žalovaný ve správním řízení nezjistil skutkový stav věci a z neznalosti skutkového stavu potom vyvodil neodpovídající právní závěry. Podle názoru stěžovatele provedl žalovaný ve věci pouze účelové důkazy, na jejichž základě pak nebylo možné zjistit přesný a úplný skutečný stav věci a pro tuto vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel se domnívá, že jediným způsobem, jak odstranit shora uvedenou vadu řízení, je provedení grafologického posudku, který by jednoznačně objasnil tu skutečnost, zda to byl skutečně stěžovatel, který předmětný přestupek spáchal. S ohledem na shora uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2005, č. j. 57 Ca 40/2004 – 25, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podle jeho názoru byl stěžovatel ze spáchání přestupku po právu uznán vinen. Žalovaný má za to, že skutečný stav věci byl dostatečně zjištěn a žalobce nebyl postupem správních orgánů obou stupňů nijak zkrácen na svých právech. Poukázal na své písemné vyjádření k žalobě. K tvrzení stěžovatele, že jediným způsobem, jak odstranit shora uvedenou vadu řízení je provedení grafologického posudku žalovaný opakoval, že podle jeho mínění proběhlé řízení žádnou vadou netrpí a že navrhovaná grafologická expertíza není potřebná. Z podpisů stěžovatele na oznámení přestupku, na výsledku dechové zkoušky i na všech doručenkách je podle žalovaného na první pohled a pouhým okem patrné, že vykazují shodné markanty, a že tedy všechny tyto podpisy byly učiněny jednou osobou. I když je podpis stěžovatele na první straně oznámení přestupku poněkud kostrbatý, je to dáno nejspíše vysokým stupněm jeho opilosti v danou dobu. Žalovaný

uzavřel, že podle jeho názoru se krajský soud předmětnou věcí zabýval zodpovědně a v potřebném rozsahu a s jeho závěry se žalovaný ztotožňuje. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Stěžovatelem tvrzených vad řízení, kterých se měl dopustit správní orgán a pro které měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit, se podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný nedopustil.

Podle ust. § 2 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ust. § 30 odst. 1 písm. ch) téhož zákona se dopustí ten, kdo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje, vykonává činnost, při níž by mohl ohrozit zdraví lidí nebo poškodit majetek. Skutečnost, že řízení motorového vozidla takovou činností je, vyplývá ze zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, který ve svém ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zakazuje řidiči řídit motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití, kdy by ještě mohl být pod jeho vlivem.

Ani Nejvyšší správní soud nepochybuje, že stěžovatel M. F., navzdory svému nesouhlasnému postoji, v době bezprostředně předcházející kontrole příslušníky Policie ČR v obci H. (ulice H.) řídil motorové vozidlo, a to ve stavu vylučujícím způsobilost k takové činnosti ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že podle úředního záznamu - oznámení přestupku ze dne 18. 10. 2003, č. j. ORKM-191/DN-PŘ-BER-2003, sepsaného hlídkou dopravní Policie ČR, Dopravní inspektorát Kroměříž ve složení prap. Z., prap. K., prap. C., byl řidič motorového vozidla Škoda 105 L, modré barvy, RZX, na silnici H. II/432 v obci H., v 00:25 hod., pomocí svítilny s červeným světlem zastaven a kontrolován. V průběhu kontroly po předložení dokladů byl řidič vyzván, aby se podrobil orientační

dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Dechové zkoušce se řidič podrobil, tato zkouška byla pozitivní, kdy přístroj DRÄGER naměřil hodnotu 2,13 g/kg alkoholu. S naměřenou hodnotou řidič souhlasil a uvedl, že dne 17. 10. 2003 v době od 18:30 do 24:00 hod požil 6 piv a 1 dcl slivovice. Jízdu započal dne 18. 10. 2003 v 00:25 hod. Řidič souhlasil s tím, aby výsledek dechové zkoušky provedený alkoholtestem byl použit jako důkaz ve správním řízení. Po poučení, kterému řidič porozuměl, nebylo nařízeno lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči ke zjištění alkoholu v krvi. Řidiči byla další jízda zakázána. Řidič se odmítl vyjádřit a oznámení o přestupku podepsal.

V průběhu správního řízení byli dne 15. 3. 2004 jako svědci vyslechnuti všichni členové zasahující hlídky dopravní Policie ČR, kterými byli prap. R. C., prap. K. Z. a prap. J. K. Výpovědi těchto svědků se shodují jak v popisu zastavení vozidla řízeného stěžovatelem, kdy policisté shodně uvádějí, že prap. K. Z. vozidlo zastavoval červeným světlem baterky a řidič vozidla na dávané znamení zpočátku nereagoval, začal brzdit až posléze a zastavil s vozidlem ve vzdálenosti cca 100 m od místa, kde byl zastavován. Výpovědi policistů se shodují také v tom, že z řidičova jednání bylo zřejmé, že je silně opilý. Všichni shodně popisují, že předložil doklady, a to občanský průkaz, řidičský průkaz a doklad o pojištění vozidla. Z dokladů bylo dle fotografií zřejmé, že patří řidiči, který byl zastaven, tedy stěžovateli. Poté byl stěžovatel vyzván k podrobení se dechové zkoušce, při které bylo přístrojem DRÄGER naměřeno 2,13 g/kg alkoholu. Dále byla hlídkou dopravní policie provedena lustrace v evidenci řidičů za účelem zjištění, zda stěžovatel nemá stanoven zákaz řízení vozidla. Zasahující policisté rovněž shodně vypověděli, že stěžovatel podepsal záznam o dechové zkoušce, s naměřenou hodnotou souhlasil a podepsal také oznámení přestupku, s kterým byl seznámen. Stěžovateli byla zakázána další jízda, bylo mu nařízeno uzamčení vozidla a byl poučen o dalším postupu ve věci. Stěžovatel s hlídkou Policie ČR spolupracoval, přiznal požití alkoholu před jízdou a uvedl konkrétní množství a druh požitého alkoholu.

Z takto podchyceného skutkového stavu věci správní orgány a Krajský soud v Brně při svém rozhodování vycházely; šlo především o úřední záznam ze dne 18. 10. 2003 pořízený výše uvedenými svědky a jejich výpovědi ze dne 15. 3. 2004. Shodně vyhodnotily, že svědci - policisté jak v úředním záznamu pořízeném dne 18. 10. 2003, tak při svých výsleších dne 15. 3. 2004 skutkové okolnosti vylicili naprosto totožně a tudíž věrohodně, přičemž neměli na věci jakýkoliv osobní zájem, konali jen svou povinnost policejního orgánu a navzdory časovému posunu se v jejich výpovědích popisujících skutkový stav neobjevují žádné nepřesnosti či logické rozpory.

S tímto posouzením věci se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

I podle jeho názoru není důvodu se domnívat, že by obsah výše uvedeného úředního záznamu neodpovídal skutečnosti. Tento úřední záznam je plně použitelným listinným důkazem ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu, přičemž aplikovatelnost správního řádu na řízení o přestupku vyplývá z odkazu na obecné předpisy o správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích. Tento důkaz v kontextu s ostatními, je dostatečným podkladem pro závěr prvostupňového správního orgánu o tom, že se stěžovatel přestupku dopustil. Žalovaný (i krajský soud) postupovali správně pokud tento důkaz akceptovali a vycházeli z něj.

Ve shodě s přesvědčením žalovaného i krajského soudu posoudil i Nejvyšší správní soud výpovědi svědků před odvolacím správním orgánem jako pravdivé a věrohodné a dospěl tak k závěru, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného

stavu věci. Žalovaný náležitě odůvodnil, proč považoval výpovědi svědků za věrohodné, dostatečným způsobem zhodnotil důkazy. Nejvyšší správní soud tak má za to, že skutkový stav, jež vzal za základ právní kvalifikace případu, je prokázán dostatečně.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, jakými úvahami se při hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti řídil.

Stěžovatel svědectví svědků - policistů, jak v žalobě tak i v kasační stížnosti sice zpochybňoval a namítal porušení ust. § 32 a násl. správního řádu, s tím, že žalovaný provedl ve věci pouze účelové důkazy, na jejichž základě pak nebylo možno zjistit přesný a úplný skutečný stav věci. Podle stěžovatele je jediným způsobem jak odstranit shora uvedenou vadu řízení provedení grafologického posudku. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že zcela souhlasí se závěrem žalovaného i krajského soudu, že skutkový stav byl řádně zjištěn a grafologická expertíza není potřebná. Také Nejvyšší správní soud považuje podpisy na oznámení přestupku, na výsledku dechové zkoušky i na doručenkách založených ve spise za stejné a učiněné jednou osobou - stěžovatelem, a to především s ohledem na smyčku v levé dolní části podpisu, která je zřetelně patrná i na podpisech učiněných stěžovatelem pod vlivem alkoholu, tedy na písemnostech (oznámení o přestupku, výsledek dechové zkoušky), které stěžovatel podepsal bezprostředně po spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že sám stěžovatel měl v průběhu dosavadního řízení možnost nechat vypracovat grafologický posudek, kterou nevyužil.

K osobám policistů a tím i věrohodností jejich výpovědí Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, že se přestupku dopustil stěžovatel, neboť na rozdíl od stěžovatele neměli policisté na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost při níž jsou policisté vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že žalovaný provedl ve věci pouze účelové důkazy, na jejichž základě pak nebylo možno zjistit přesný a úplný skutečný stav věci. Nejvyšší správní soud má za to, že důkazy, jež byly v posuzované věci pořízeny „do sebe zapadají“ a tvoří tak logický celek. S přihlédnutím k tomu, že jediný důkaz navržený stěžovatelem je důkaz grafologickým posudkem, který, jak již bylo výše uvedeno, není pro řádné zjištění skutkového stavu potřebným, přičemž stěžovatel žádné další důkazy nepředložil a nenavrhoval, nelze správnímu orgánu vytýkat nedostatečně provedená dokazování. Ostatně, s ohledem na povahu věci, se již ani nenabízí možnost pořídit jiné v úvahu přicházející důkazy.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy krajský soud postupoval a rozhodl správně, když vyšel ze spisem doloženého skutkového stavu zjištěného správními orgány, přičemž zjištěné skutečnosti odůvodňují závěr, který učinily jak oba správní orgány, tak i krajský soud. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně popsána a vyplývají z provedených důkazů. Námitky stěžovatele

na nedostatečné zjištění skutkového stavu neobsahují nic, co by závěry žalovaného a krajského soudu zpochybňovalo.

Po skutkové stránce tedy nelze rozhodnutí žalovaného nic vytknout.

Ačkoliv to stěžovatel výslovně nenamítá, považuje Nejvyšší správní soud na tomto místě za nutné konstatovat, že v řízení před žalovaným došlo k pochybení spočívajícím v tom, že prvostupňový správní orgán, který na základě dožádání žalovaného vyslyšel svědky - policisty, zaslal stěžovateli předvolání k výslechu svědků na adresu Z. 961, H., a to i přesto, že dožádanému prvostupňovému správnímu orgánu muselo být z dosavadního řízení známo, že stěžovatel má trvalé bydliště na adrese Z. 873, H., neboť tuto adresu stěžovatel uvedl v odvolání a rovněž policejní orgán (který na základě žádosti prvostupňového správního orgánu stěžovateli doručoval oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 1. 12. 2003, č. j. OD-361-1010/03), v přípisu ze dne 13. 1. 2004 č. j. ORKM-37/HU-2004, prvostupňovému správnímu orgánu sdělil, že stěžovatel se zdržuje na adrese trvalého pobytu (Z. 873, H.) a nikoli na adrese Z. 961, H. Vzhledem k tomu, že na obálce doručované písemnosti byl vyznačen údaj „odstěhoval se bez udání adresy“, nemohlo dojít k fikci doručení ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu, podle kterého, *nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.* Dožádaný prvostupňový orgán se nepokusil o opětovné doručení písemnosti na správnou adresu a je tedy potřeba vycházet z toho, že stěžovateli předvolání k výslechu svědků doručeno nebylo, v důsledku čehož se stěžovatel nemohl výslechu svědků zúčastnit. Takovýmto postupem dožádaného prvostupňového správního orgánu tedy došlo k porušení ust. § 33 odst. 1 správního řádu, podle kterého má účastník řízení právo navrhopvat důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání.

Lze tedy konstatovat, že dožádaný prvostupňový správní orgán pochybil, když stěžovatele k výslechu svědků řádně nepředvolal, čímž porušil ust. § 33 odst. 1 správního řádu. Žalovaný však svým postupem v průběhu odvolacího řízení pochybení dožádaného prvostupňového správního orgánu zhojil, když v souladu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění, stěžovateli zaslal přípis ze dne 22. 3. 2004, č. j. KUZL-3647/2004/DOP/Od, ve kterém jej vyrozuměl o tom, že na základě jeho odvolání a za účelem rozhodnutí doplnil dokazování o svědecké výpovědi zakročujících příslušníků Policie ČR – Z., K. a C. a uvědomil stěžovatele o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, navrhnout další doplnění dokazování a nahlédnout do spisového materiálu ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto přípisu. Jak vyplývá z doručenky založené ve správním spisu, tento přípis byl stěžovateli doručen dne 24. 3. 2004. Stěžovateli tedy bylo v souladu se správním řádem sděleno, jaké důkazy byly v odvolacím řízení žalovaným provedeny a byla mu v souladu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu dána možnost se k nim vyjádřit, popřípadě další důkazy navrhnout (včetně opakování výslechu svědků, popřípadě jejich konfrontace se stěžovatelem). Tuto možnost ovšem stěžovatel nevyužil. S přihlédnutím k tomu, že v posuzované věci byly s ohledem na povahu věci provedeny veškeré v úvahu připadající důkazy, nepovažuje Nejvyšší správní soud zmíněné pochybení dožádaného prvostupňového správního orgánu za natolik zásadní, aby mělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. K otázce doručování Nejvyšší správní soud uzavírá, že při doručování písemností v průběhu správního řízení před správním

orgánem prvního stupně k žádnému dalšímu pochybení nedošlo, neboť, ačkoliv uvedený správní orgán v průběhu tohoto řízení doručoval stěžovateli písemnosti na adresu Z. 961, H., lze považovat oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání za doručené, když, jak vyplývá z již výše uvedeného přípisu Policie ČR, okresního ředitelství Kroměříž ze dne 13. 1. 2004, stěžovatel tuto písemnost odepřel od Policie ČR, která ji téhož dne doručovala v místě jeho bydliště převzít, a to přesto, že byl upozorněn na právní následky bezdůvodného odepření přijetí písemnosti podle ustanovení § 24 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, odepřel-li adresát bezdůvodně písemnost přijmout, je doručena dnem, kdy její přijetí bylo odepřeno; na to musí doručovatel adresáta upozornit. Samotné prvostupňové správní rozhodnutí pak bylo stěžovateli podle doručenky založené ve správním spise doručeno dne 3. 2. 2004.

Podle Nejvyššího správního soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že stěžovatel svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tímto jednáním se dopustil přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jiným toxikomaniiem podle § 30 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích, neboť ve stavu vylučujícím způsobilost, kterou si přivodil požitím alkoholického nápoje vykonával činnost (řídil motorové vozidlo), při níž mohl ohrozit zdraví lidí nebo poškodit majetek.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud námítky uvedené v kasační stížnosti důvodnými a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu